

Пейо Яворов
Защо мълчиш

Защо мълчиш – смутена, бледна?
Какво, боиш ли се от мен?
За мен скръбта е – чуй – безвредна,
че в нея аз съм закален.

За всеки удар на съдбата
усмивка само имам аз; –
въз мен да падат небесата –
ще бъде хладен и тогаз.

Без срам, без страх – кажи ми право,
що на душата ти тежи?
За миг си дай сърце кораво, –
с едничка дума ми кажи!
.....

О, тъй ли?... Нищичко! Тогава
прощавай вече... И така
между ни нищо не остава;
за сетно сбогом дай ръка!

А то – безумен – мислех ази,
разглежено дете, че ти
край мене леено щеш погази
от люлка хранени мечти;

че ти ще хвърлиш взор победен
над тях – веч твоя кръв и плът,
и редом с мен – подвижник бледен –
ще тръгнеш в трудния ми път.

Душа ми беше възжелала
с мен равно да те възвися, –
просторите на идеала
за теб отворени да са.

И ти тогава отвисоко
погледнала би на света
и угриzenie жестоко
смутило би ти съвестта.

Защото ясно би видяла,
че леността е срамен дял,
когато – нива възбуреняла –
светът е на труда предал.

Трудът да служиш на доброто,
против неправдата – борба!
С войнишка гордост на челото!
Ах, то завидна е съдба!

Не, ти не си била родена
за труд такъв, – такъв живот;
и – с робско мляко откърмена –
как би могла ти без хомот!

В харема на глупец – робиня,
и жертва на порочен гнет...
Хомот да е! – Хомот – светиня
и майчин скъп, свещен завет.

КРАЙ

Източник: Словото

Публикация

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев
Набиране: Гергана Мечкова и Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7191>]